

ПЕРЕДПАТА на „РУСЛАНА“
вносить: в Австрії:

на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:

на цілий рік: зі щоденно ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з всылкою двічі в тижня 6 до-
ларів або 12 рублів; з всылкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодинокі числа по 10 сотків.

Телефон Редації ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо рукою ми сердце і віра руска“. — З Русланових польвів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских свят о 5 год.
по полудні. — Редація, адміні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовского ч. 15, II
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовского ул. Я
гайлонська ч. 2.

Рукописи звертає ся лиш з
передню засторогу.

Рекламації лише неопечатані
є вільні від порта. — Оповідки
звичайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в „Надісл-
нім“ 40 сот. Подяки і привіти
дonesеня по 30 сот. від стрічки

Польський антисемітизм.

(Δ) В Польській королівстві проявив ся
тепер в польській суспільности тамошній різ-
ний настрої супроти жидівського населення, о
чим тутешні польські часописи зовсім мовчать.
Тамто цікаво буде нашій суспільности позна-
комити ся з тим рухом в Королівстві.

Після невільного урядового обчислення від-
ношення жидів до Поляків у Королівстві ма-
ють ся як 13'5:71'8, так що жидівське населе-
ня творить там незначну меншість. А мимо
того оно займає там таке визначне станови-
ще, що вже й Поляків роздратувало. Ще ще-
ред кількома роками не роблено там ріжниць
між польськими народними демократами а
жидами, котрі уміли всеполякам підобрятися.
Ще й нині всепольський рух в Королівстві
має значну семітську примішку, але вже не
йдуть із собою рука в руку оба сі табори, а
коли перед тим також жидівські „поступовці“
там стояли за автономію Королівства, щоби
тим способом пособляти своїм революційним
родимцям в Росії, то тепер польське жи-
дівство опинило ся в новосла-
вянській таборі (vivat Крамарж!) і
змагає до російсько-польського помирення на
основі ліберальної програми.

Жидівство виплекали польські королі а
особливо Казимир В., котрий дав гостинний
пріют проганим з Німеччини і Швейцарії
жидам, коли в половині XIV. ст. потребував
гроша на величаві будівлі. З того часу по-
пало багато великих власників польських у жи-
дівську кишеню і з того часу проявляє ся роз-
кладовий вплив жидівства в Польщі. Тепер
же коли національна ідея виступила з небу-
валою досі силою, починають Поляки думати
про визволенє з під жидівського впливу.

Розбрат Поляків з жидами проявив ся
нечаяно, коли всеполяки в рос. Думі в супе-
речности до російської опозиції заявили, що
в засаді приймають без опору правительствен-
ний начерк нового міського стату-
та для Ковгресівки. Сей начерк обезпечує

Полякам в польських місєх радах перевагу
над жидами, хоч він значно упоєджує польсь-
ке населенє супроти московского. Всеполяки
приняли се лихо як менше і промовляли
вельми яскраво в антисемітській дусі. Тоді
російська опозиція відвернула ся від них і
попехала думку, щоби Поляки ужити як та-
ран проти правительства. Жиди не хотять се-
го розуміти, що й інші народи мають націо-
нальні почування.

З того часу проминув майже цілий рік.
При виборах до думи відобрали жиди чи-
мало мандатів всеполякам і всюди робила їм
перепони, а Поляки на се відпові-
ли бойкотом жидів, нічого у них
не купують і їм не продають, польські лікарі
не ходять до хорих жидів і взагалі антисемі-
тизм прибрав різкі вида. Ліберальне російське
дневникарство (котре є головно в жидівських
руках, як н. пр. польське в Галичині), висту-
пає проти всеполяків і пятає антисемітський
рух як некультурний. Російські часописи до-
коряють навіть Полякам, що они лагідніше
виступають супроти Німеччини і „клерикаль-
ної“ Австрії.

А що проявила ся струя до порозуміння
з Німцями, отже жиди всіма силами висту-
пають проти того. Досить вказати на Пемтель-
ского жидя Поппера, котрий в „Вірже-
вья Вѣдомости“ завзятіше виступає проти
Австрії і нашого наслідника престолоа, як на-
віть „Новое Время“. Жиди побоюють ся, що
колиб Поляки пішли в однім напрямі з ні-
мецькими христ.-суспільниками і тим спосо-
бом скріпали би ся, тоді виперли би жидів із
становища.

Жидівсько-російське дневникарство вказує
на отсі часописи, що почали борбу проти жи-
дівства: „Gazeta Warszawska“, „Gazeta z gro-
sze“, „Dzieln“, „Kurjer Warszawski“. Сі часо-
писи відкакують російському дневникарству, а
властиво Alliance Israelite права вмішувати ся
у внутрішні справи Королівства. Передовсім
сі дневники пригвожджують жалобу польських
жидів до російского міністра внутрішних
справ, котре зажадало звіту від генерал-губер-

натора про польсько-жидівський спір і єму по-
ручило, щоби старав ся сей спір довести до
втихомирєня (ми вже недавно про се згаду-
вали).

Російському правительству було би вель-
ми не на руку здвинєвє всіх Поляків з вилу-
ченєм жидів, бо російська політика змагала
все до того, щоби жидівство усувати з ро-
сійських областей а пускати єго на польські і
українські краї. Російське жидівство грозить
отже Полякам, що наколи між ними розвинє
ся антисемітський рух, тоді оно буде проти ав-
тономії Польщі. При прихильній жидам струї
в Польщі пропали би польські гроші видані на
врасове бюро в Парижі для обробленя фран-
цузької оціни. Польські антисеміти ідуть на ру-
ку російським вспятникам, своїм смертним
ворогам.

Жиди знають, на яку нуту заграли тре-
ба, але не знати, чи сим разом поможе їм
відома загально їх проворність. На всякий
спосіб сі прояви заслугують на нашу бач-
ність.

Християнство а соціалізм.

Написав о. Стефан Білинський, гімн. катехит
в Жовкві.

Вступ.

Усьякий культурний чоловік, що є як-так
обізнаний із найновішими напрямками, сві-
тоглядями і суспільними течіями, приневоль-
ний признати, що в теперішню добу мірять
ся і побороють себе заєдно дві сили: —
християнство і соціалізм.

Правда до нашого простого народа, до
верств сільского нашого пролетаріяту со-
ціалізм зовсім а зовсім пристуну не має, так
як наш простолудин відгороджує і обгоро-
джує свою власність межами, плотами, на-
саджєними вербами та повбиваними в межу
колами, та все годі не припустити, щоби той
соціалізм, що з ровмахом несе руйну держа-
вам, що горі дном перевертає весь суспільний

лад в світі, що на всі сугави „Requiem“
себто „Вічная пам'ять“ співає католи. Церкви і
проти неї йде, не перебираючи в середниках,
щоби той соціалізм ту і там не відгукнув
ся і в нашій народі, ту і там не знайшов
для себе якогось кутка, як вже не можна
говорити про тепле, вигідне місце. Звісно:
душі не відгородити.

З тої причини, що у нас вся наша на-
родня сила лежить у селі, що село властиво
єсть основою і силою живучости українского
живла в Галичині, на Буковині, а так само
відай чи і не на російській Україні, з тої
причини у нас соціалізм немов причаїв ся,
лише немов до землі присів. Поки що він ви-
ступає у більших осередках, де кишить шир-
ше жите, як пр. в фабричних і більших мі-
стах, бо він там у вірі і серед гамору вели-
коміського жита задля браку критичности,
чуйности і уваги зі сторони суспільности ви-
гідно і безпечно розтаборює ся і потягає за
собою усі очайдушні живла.

А що до міст напливає дуже много ро-
бітників, слуг і зарібників із сіл, а дальше
тому, що нинішня навіть чисто народна пе-
чать чомусь то все більше і більше склонює
ся в сторону кличів соціалізма, вкінці тому,
що через стихійну еміграцію до Прус, Бель-
гії, Голандії, а навіть до Франції наш про-
столудин стикає ся вже із бувалим, світо-
вим, фабричним робітником, тому то соціалі-
зм і у нашій Галичині здобуває собі „мало
по мало“ безпечний приют. Зрештою у нас
чистої „червоної крові“ соціалізм виступає
в формі так зв. у нас радикалізма. Се наш
що так скажу, питоменний, українсько-галиц-
кий „соціалізм“.

Як прецінь французький, португальський,
чи німецький, або навім єго — всесвітний
соціалізм — за головну і першу ціль або
краще скажیم в основу своєї програми по-
ставив собі клич повалити католи. Церков, і
всяку релігію на землі, так само і наш пито-
менний радикалізм в Галичині зовсім а зо-
всім прижмурює прецінь очи на економічну
нужду сільского луду, на задовженє єго, на

К. Ясіукайтис.

Старець.

Я вертає з далекої вандрівки. До дому
має я ще зо дві версти, а був так стомлений,
що ледви волочив ногами; мимо того було
мені на серці так добре, так весело. Додала
мені полету чудова, літна, місячна ніч.

Добавив я вкінці в світлі місяця звісну
мені хату.

— Тут напю ся води, відічну, — поду-
має я собі.

Небавком найшов ся я перед низькою
загородою, вищукав ворота і ввійшов на мале
подвірє.

В вікнах комнати царювала тишина; ви-
дно, мешканці її вже спали.

Однак я обманув ся, бо побачив перед
комнатою старця, що сидів на лавці, котрий,
скоро тільки почув мої кроки, підніс голову і
приглянувши ся мені, промовив:

— А... то ви, пане... я гадав, що, Бог зна,
хто...

— Ще не спите? — спитав я.

— Старість... В комнаті тяжко... душно,
не можу через цілу ніч ні відітхнути, ні зам-
кнути ока... Коли можу заснути, то тільки над
раном, як охолодить ся.

Просив я старого о воду.

— Добре, добре, зараз винесу з комна-

ти... Вкінці, от тут керниця, може собі наче-
пасте, буде зимнійша, — сказав старий, пока-
зуючи рукою на похилений журавель.

Послухав я єго ради, ввійшов за ворота
до близької керниці, зачер ведром води і на-
пив ся з приємностию.

Опісля вернув я на подвірє і сів біля
старого на лавці. Почали ми балачку про се
і про те, згадуючи минувшину, панщину.

— Так... страшні і тяжкі то були часи...
— зітхаючи говорив старовина. На єго лиці
відбила ся якась сумна, глибока задума.

— От і я одного разу має вже закине-
ний на шию стрічок, — промовив старець по
хвилі мовчанки.

— Оо, як се було, батьку? — спитав я
зацікавлений.

Старець почав вже був оповідати, коли
напав єго сильний кашель; по довгій хвилі
успокоїв ся він і продовжав своє оповіданє:

— Так... Служив я тоді у графа К. ого-
родником. Граф, хоч вже посвілий, був ще
кріпким, дужам мужчиною, а єго о половину
молодша жінка, чудової, ангельської краси не-
віста, якої не було другої в цілій оклиці.

Нам нещасним лучало ся нераз обі-
рвати від графа, та інші пани були стократ
гірші — катували своїх підданих часто до
смерти.

Цілі дні сходили мені на роботі в огоро-
дах або саді, не ставало навіть часу на від-
починок. А сердце все тужило, Бог зна, до чо-

го, завжди було неспокойне. Бо, бачите, пане,
не мав я ні родичів, ні крєвних, був сам один
на світі. Нераз оповідали мені старі люди,
що мої родичі належали до иншого пана, який
виміняв їх батькови нашого графа за велику
собаку. В недовгій часі велів старий граф за-
сїчи мого батька за якусь там провину на
смерть. З розлуки померла небавком мати.
Вже їх не памятаю, видно був я ще дуже
малий, як они розирацали ся з сим світлом.
Власне тому й було мені так страшно сумно
й тужно, що ніколи в житю не мав я з ким
сердечно поговорити, звірити ся комусь і
з кимсь повеселити ся.

Не тямлю, звідки дістав я песика, зви-
чайного кудля, який до мене дуже привязав
ся; тоді не був я вже так самітний: мав то-
варшана і друга.

Наша графиня мала звичай вставати в
літі досвіта і прохажувати ся по городі, ко-
ли срібної роси не випили ще сончні лучі.
Нічого в тім лихого не було би, але она, мій
пане, ходила боса, з розпущеним волосєм,
в одній тільки прозрачній одежі, деколи лишень
з накиненим на рамена аксамітним шалем.
Сі ранні проходи мали задержувати, а навіть
збільшати красу графині. І дійсно, з кожним
днем видавала ся она мені гарнійшою.

І прохажувала ся що рана графиня по
городі, і аби хоч раз засоромила ся! Я був
звичайно занятий в городі і підчас її прохо-
дів не знав, що з собою робити, де діти ся;

до тої міри не міг я освоїти ся з видом сеї
чудової жінки, яка вештала ся мені перед о-
чима. Поволи однак, поволи я освоїв ся.

О, тоді був я молодий та дужий, розу-
міє ся, не міг я глядіти байдужно на неї. Я-
вить ся, було, графиня, гарна як дуга і тягне
очи в свою сторону. Лице її ясне, злегка за-
рожевлене, від ранного холоду сьміяло ся ве-
село до співаючих пташків, сходячого сонця,
цвітучих цвітів і зелених дерев; сині очи
слали сльиво докола; темне її волосє, пущене
звільна, сягало майже стіи. Ах, се волосє!
найбільша єї окраса. Тіло гнучке, міцне і біле,
як молода берізка; через проворє накрите бу-
ло сльиво, як її груди сльиво філювали і ра-
дували ся житєм.

Моя молсда кров часто буквально на-
рила ся. Бог зна, щоби дав, аби лишень мо-
гти обняти се чудове сотворінє, впити ся
в горячі уста, лискучі очи, точені рамена...
Нераз мріяв я собі: „як би був на місці гра-
фа, якже щасливим почувив би ся я, колиб
має таку гарну жінку!“.

(Конець буде).

язву пиянства, москвофільства або розпус- ти у народі (пр. у Гуцулі), не дбає про просвіту, про віддвожене або про викуп пра- дної землі, не журить ся про усунення вся- кого здириства, обману і замотування бідного, темного і заголюканого селянина жадівськими, ляхварськими пивками, а заєдно гудить на „попів“, так, що в радикалнім таборі, як і в органі його „Громадськїм Голосі“, про ніякі кривди і не чути, лише про кривди і здири- ства „попів“.

Нічо не поможє вговорюване і виправ- дуване, що прецінь ні адвокати, ні нотарі, ні инша декастерія станів даром нічо не робить, бо мусить з чогось жити, нічо те — кажу — не поможє, бо тут не ходить о правду і о слушність, а ходять о повнжене того стану, що вступив Церков, ходять о понижене віри і Церкви.

Та нехай, що, а дивувати ся треба тим у нас відрядним становищем і тою появою, що наш варід дуже відпорний, чудовати ся просто треба тою вродженою сталостію і не- податливостію з якою той варід мимо зу- сьиль, мимо диявольської праці, мимо великого вкладу сил зі сторони ворожих Церкві живел, таки у своїй вірі не подає ся, а кріпко її дер- жить ся. Мало лише те сказати, але заглянь- мо ми і йдім хоч би в найбільш радикальний кут, а побачимо, що і там та віра не погасла, бо український народ се з природи своєї глибо- ко віруючий народ. Віра се питоменна ціха душі українського народа. Більш віруючого народа, красшого християнського народа від українського нема на цілій земській кулі. А чому? Бо український народ віками держав ся Церкви і свого духовенства, свою хри- стиянську віру боронив в століттях перед на- валю поганських орд диких Половців, Пече- нігів, Татарів і Турків, за свою християнську і рідну Церков проливав кров і йшов в полон в чужі землі, одним словом: гинув за віру. Український народ ніколи не лукавив, ніколи не хулив, ніколи не нарікав на Бога.

Навіть коли в кайданах стогнав, навіть коли серед галерників і в підземеллях та ляхах тужив, навіть коли побивав ся за рідним краєм, за рідним порогом, за рідною стріною, за рідним братом, сестрою і за рідною нень- кою — навіть тоді не вийшло з уст його сло- во прокляту, слово нарікань, злорадне слово на Бога, хіба тиха, повна сліз і болю, тугою і сумом навіяна пісня, або подібна до неї ревно, горяча, десь із самого дна душі від- стаюча ся молитва.

Український варід молить ся в щастю і в нещастю, в достатках і злиднях, в зоряних, сьвітляних, соняшних і в замрачених тревож- них, потрясаючих хвилях. Він цілий, справді християнський варід. Его не треба до віри навертати, припрошувати, лиш у вірі утвер- джати і переконувати, що він стоїть на най- кращій правді, бо опер своє житє на вірі в правдивого Бога і уважає себе за найщасли- вийшого лиш в одній Христом основаній кат. Церкві.

Як що деякі одиниці тогож народа за- ражені новітною, найновішою культурою і цивілізацією відпадають від Церкви і побіль- шають тим чиним табор соціалістів або ра- дикалів, то сему певно не винен народ, а ви- нен той „дух часу“, що продурає ся до нас із заходу. На доказ сего маємо безліч примі- рів, які так ясно і наглядно засьвідчають, що наш селянин а наш поступовий інтелігент — се два неурогладні, відбиваючі від себе і від- ріжняючі ся раз на все сьвітї.

Ось примір з віча: В однім із наших га- ллицьких, провінціоаньких місточок розвішено по мурах афіши великих розмірів. На яскра- вим, червонім тлі з далека видіють букви і начерк: В не ділю дня . . . відбуде ся — Велике Віче — в справі виборчої ре- форми і т. д. І справді аранжери віча могли бути вдоволені, бо на заклик той прибуло не- мало народа як з міста самого і передмість, так і з околичних оіл. Та не в тім річ, чи віче вдало ся, чи не вдало ся, а в тім, чи наш варід любить свою церков та чи доро- жить наукою Христа, ось в тім річ. Отже на вічу тім молодий референт — по званю ад- вокатський деппент — в предвожезній своїй мові звертаючи ся до селян, все назвав їх „руськими хлопами радика- лами“, инакше ві. В цілій бесіді не знати навіть по кілька наворотів чули всі учасники віча, що они нічо, лише „прости руські хлопи- радикали“. Щобиз тій назві „радикал“ дода- ти ще більше блеску, та щоб підлібити ся і хлопам приподобати ся, став той референт

попід небеса вихвалити радикальну партію, називаючи її найкрасною партією із всіх партій у нашім народі, а за те розуміє ся само через себе дістало ся усім тим, що до той партії не належать, що проти той партії виступають. З правдивим жаром і подиву гід- ним пагосом — майже пророчим якимсь ду- хом — заповів навіть референт, що „п ар- тия радикальна“, як „одинока правдива хлопска партія“ має у нас перед собою велику будучність проти- но — всі інші партії скорше чи пізніше цезвуть з лица землі“. Так само голосять все і всюди соціалісти про свою партію і до своєї ціли йдуть послідовно. Та показало ся на тім вічу як на долони, що наші хриси- янські селяни обидили ся тою назвою, яку референт віча їх охрестив і в острій спосіб запротестували проти того, щоб їх названо „радикалами“. „У нас — говорили на тім ві- чу селяни — радикал значить тільки, що го- лодранець, нероба, нездара, безвірок, жидів- ський попхач, одним словом „бараба“, а ми дякувати Богу, газди, праві люди, що чесно живуть і чесно на себе і на свій прожиток заробляють.“ Нічо не помогло і те, що ре- ферент став вговорювати в людей, що в пар- тії радикалів є великі і заслужені люди, та що з той партії вийшли навіть послі. Селяни стояли твердо при своїм і відповідали твердо: „Е, які то великі та заслужені люди, або що нам то за послі, як они радикали. Такого і ми тут маємо послом, але хто его там виби- рав послом, чи ми? Такі самі — видко — ті послі, як і він бараба!“

На иншій вічу референт, тим разом старший вже віком адвокат, накинув ся був на молоду, що йно у нашім народі завязану „християнсько-суспільну організацію“. Що там на ту організацію не вдумано, що не впадо на ню! Усіх анатем і сплетень, які один сей референт кинув на ту організацію, не счи- слав би ніхто! Ще більше тих анатем впадо в самій розправі. А найбільше нападали на невину в нічім отсю організацію сьвітські інтелігенти. Одні казали, що ту організацію для розбитя народних сил до життя прикли- кав сам намісник, другі, що та організація держить ся державною підмогою чи там „га- дючим“ якимсь — як казали — „фондом“, инші, що до неї виспали ся самі продайні і безхарактерні та безідейні одиниці, ще инші, що то найбільш ворожа і небезпечна партія, в нашім народі, бо ховає ся під плащик Хри- стової науки і в той спосіб поганить лиш так сьвятю і високу науку Христа, тому треба її в народі вищити, щоб лишла ся без значін- ня і без впливу на варід. І було би все піш- ло гладко і складно, вічевики були би певно на довго в тім переконаню позістали, що „християнсько-суспільна організація“ для на- шого народа не потрібна і шкідлива, як би під тим вражінєм аранжери віча були народ пустили домів. Та на щастє стало ся ин- акше.

(Дальше буде).

Соймова виборча реформа.

На дводневних засіданях повної комісії виборчої реформи соймової обговорено основу нової виборчої ординації, а позавчєрашного дня радили в тій справі поодинокі сторонни- цтва і предсідники клубів.

Назначене ва вчера о 10. год. рано за- сіданє повної комісії переставлено на 4. год. по пол. Др Лео отвираючи по полудни засі- данє, предложив, щоби голосованє над і. то- чкою основ (що до складу сойму) відложити на конець. Внесенє перейшло більшостію го- лосів. Дальші точки основ від II. до VII. при- нято з малими змінами. При VIII. точі основ, що до повітових рад, консерватисти в числі 13 зажадали петрифікації всіх постанов пере- старілого закона краєвого з 1866. р. про по- вітєвоє представництво, а се: 1) що до кур- яльної системи в повітових радах, 2) що до числових відносин в поодиноких курьях, 3) що до способу вибору в курьях. На 1-шу то- чку пристала вікниці ціла комісія, а на 2-гу з деякими змінами.

Натомість всі члени комісії крім кон- серватистів не згодили ся на петрифікацію способу вибирания в поодиноких курьях, а імен- но на се, щоби громадскі ради, а не загал виборців, виберали членів повітових рад. При голосованю прийнято точку 1-у всіма голосами. При 2-гій точі консерватисти голосували за

удержанєм дотеперішних постанов. При 3-ій точі, яка мала бути рішаючою, 13 консерва- тистів переголосувало решту комісії в числі 10-ох членів. Консерватисти відкинули всі зміни, зголошені до сеї точки, а між иншими внесок польских демократів, на який згодили ся Русини, щоби право вибору до повітових рад операло ся на безпосереднім податку.

По голосованю заявив др. К. Левицкий іменем Русинів, що з огляду на вислід голо- сованя Русини не можуть брати дальшої уча- сти в засіданю, почим разом з д-ром Макухом і д-ром Королем вийшов із салі. Таку саму заяву іменем польских людовців зложив п. Стапінський і забрав ся з салі.

Предсідник нарад др. Лео ствердив, що по уступленю двох клубів дальші наради ко- місії не можуть відбувати ся і замкнув засі- данє.

Соймова виборча реформа розбилася, а тим самим — як з види- мим вдоволенєм зазначає Gazeta Narodowa у виданім надзвич. додатку — сойм не буде скликаний.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставрациях, каварнях, торговлях і приєдну- вати нам нових передплатників в кругах сво- їх знакомих.

Порозумінє між Австрією і Росією?

З великої хмари малий дощ. Воєнне на- пруженє межі Австрією а Росією уступає. І справді були вже хвилі, коли здавало ся, що нині завтра загремлять гармати над Збручем. Населєня по обох сторонах кордону жило в переляку і напруженю, вичікуючи війни. А тимчасом нинішні вісти говорять рішучо, що між Австро Угорщиною і Росією прийшло до порозуміня і що війни не буде.

„Reichspost“ пише, що між Австро Угор- щиною і Росією прийшло до порозуміня в справі відкликаня окремих заряджень над ро- сийско-галицькою границею і твердять, що урядове оголошенє сего порозуміня наступить вже при кінци сего тижня. Засаднича згода російского правительства в сій справі порішена на послуханю російского міністра загранич- них справ у царя Миколи II в Царскім Селі дня 25. с. м. „Reichspost“ підчеркує, що се рішенє обох правительств є вислідом посоль- ства кв. Гогенлього до Петербурга, що отже лист цїсаря Франц Йосифа до царя Миколи II видав бажаний успіх і причинив ся в висо- кій степені до успокоєня прилюдної опії.

„Post“ довідує ся з Петербурга, що між Росією і Австро-Угорщиною прийшло до повного засадничо- го порозуміня в спірних спра- вах. Вихідною точкою є відповідь царя на відручне письмо цїсаря Франц Йосифа I. Імо- вірно в найблизших вже днях прийде до пов- ної згоди також і в справі Скутарі.

Петербургский дописець дневника „Matin“ доносить, що російське правительство по- розуміло ся з австро-угорским правитель- ством, щоби в обох державах рівночасно на- ступила демобілізація. Сю ухвалу порішено на конференції, яка відбула ся в Царскім Селі під проводом царя. Рішенє наступило безу- слівно на основі листа цїсаря Франц Йосифа I. до царя Миколи II. Загално кажуть, що се рішенє було би скорше переведене, коли кв. Гогенлього не був занедужав.

Відєньска печать згідно стверджує, що лист цїсаря Франц Йосифа до царя Миколи став основою до переговорів в справі цофненя війскових заряджень, пороблених над гра- ницею. Чутка, що цофненє тих заряджень на- ступить вже в короткім часі, удержує ся, хоч з урядової сторони іде сего не потверджено. Однак урядові круги признають можливість скорих заряджень в сїм напрямі.

З Білгорода доносять до „Pester Lloyd-у“. Надійшла туві домість про пов- ний переверот в заграничнім положеню. Росія змінила своє становище в справі Скутарі і годить ся на австрійське дома- ганє. Сербія має одержати Дякову і Дібра, а Черногора Іпек.

До „N. fr. Presse“ телеграфують з Бер- ліна, що в дипломатичних кругах вєвняють, що переговори між Австрією і Росією в аль- баньській справі прибераютъ що раз успішній-

ший оборот. Вчерашня конференція амбаса- дорів в Лондоні не займала ся справою від- межованя Альбанії, бо сю справу, як дразливу хотять подати до переговорів аж по осягненю порозуміня між Австро-Угорщиною і Росією що до демобілізації.

В берлінських політичних кругах потвер- джують, що розоруженє над росій- ско-галицькою границею насту- пить леда хвиля. Австро-російські пере- говори мають успішний перебіг. Ймовірно ще перед ювілєєм Романових прийде до увільне- ня резервістів.

З державної ради.

Господарска комісія занимала ся вчера протестами чеських ткацких спілок з причини нужди і недостачі праці. Много бесідників вказувало на се, що з причини теперішних політичних відносин поносять великі шкоди промисл і рільництво, а особливо ткацкій промисл.

Висказано вдоволенє з причини останної успокоючої заяви гр. Штіргка, яка виклика- ла всюди вельми добре вражінє. Замічено од- нак, що треба дуже жаліти над вчерашніми виводами одного півурядового дневника, які мали ослабити заяву предсідника міністрів.

Відтак поставлено много резолюцій.

П. Хоц зголосив резолюцію з візванєм правительства о поміч для домашнього проми- слу в північних Чехах з оглядом на загалнє господарське переселенє, яке викликали на- граничні зарядженя, а також з просьбою, щоби австрійське правительство вставило ся як найбільше рішучо у спільного правитель- ства за як найкоршим цофненєм тих заря- джень.

П. Шпачек вніс резолюцію з візва- нєм правительства, щоби на случай, коли ви- явила би ся конечність мобілізації, скликати законодатне тіло, парламент і делегації, в ці- ли їх співучасті і парламентарного ухваленя середняків.

П. Фрайслер вніс ось які резолю- ції: 1) Візває ся правительство, щоби ужило всякого впливу, щоби просьби в справі увіль- неня резервістів були як найкорше і з най- дальшою зичливостію полагоджувані, коли походять они від осіб, які сповняють вже довше службу, а неминучо є потрібні до удер- жання своїх родин; 2) візває ся правительство, щоби ужило всякого впливу, щоби ріжні га- лузи промислу, навіщєнь господарських пере- силєнем, одержали відповідну участь в при- людних доставах.

П. Граски вніс резолюцію: Візває ся правительство, щоби внаслідок застою, який цовстав на всіх полях прилюдної праці в на- слідок небезпеки війни, прийшло всякими се- редниками, якими лише може і кредитами з помічю.

Пп. Ліхт, Фрайслер і Лянґе- га внесли резолюцію: Господарска комі- сия висказує повне вдоволенє, що предсідник міністрів зложив в присутности німецьких по- слів з Чех і представників промислу про за- граничне положенє успокоючу заяву — о скільки на се дозволять теперішні відносини. Ся заява викликала в найширших кругах ве- лику радість. Тим більше треба жаліти, що заяву, яка походить з сеї достовірної сторони, ослаблено з високо півурядової сторони, череа що викликано знова загалний несупокій і зменшено довірє в стійність і щирість нашої політики.

По довгій дискусії прийнято всі внесені резолюції.

Війна на Балкані.

Мирові переговори?

Всі дневники підносять велике значінє вісти, поданої в „Politische Correspondenz“ з Лондону, що дипломатичний сьвіт набрав останніми днями основного пересьвідченя, що вже зближає ся конець війни на Балкані. Початку мирових переговорів надіють ся в найблизших днях.

Німецька печать містить дуже оптимі- стичні вісти і розумованя на тему полагоди румунсько-болгарского спору і на тему визна- ченя границь Альбанії і пише, що сі справи не представляють вже ніякої небезпеки для европейского мира.

„Echo de Paris“ доносить, що мирові переговори між Туреччиною і балканськими державами вже ведуться, а веде їх з одної сторони болгарський посол в Петербурзі, а з другої відпоручник Порти.

„Jeun Turque“ пише: Великий везир в часі відвідин французького і російського амбасадора заявив, що Туреччина в останніх своїх пропозиціях пішла вже до остаточних границь можливости. Нехай великодержави зневолюють болгарський кабінет, щоби уступив із свого відпорного становища.

Кілька париских дневників доносить, як здає ся, з півурядового жерела, що тепер відбуваються в Петербурзі між тамшніми болгарським послом і півурядовим представником турецького правительтва довірочні переговори в справі заключення мира між балканськими державами а Туреччиною. Правительство не бере участі в тих переговорах, а Туреччина вибрала тому Петербург як місце переговорів, бо надіє ся, що учасники переговорів будуть там могли одержувати від Росії есенціальні поради в напрямі поміркованости.

Сербско-болгарська границя буде спокійно управлінена в сей спосіб, що Сербія з уваги на областні здобутки Болгарів в Тракії, дістане область на захід від ріки Вардару. Нові сербські області будуть сягати аж до Солуня, який остане в грецьких руках.

Бюро Райтера дізнає ся з дипломатичних кругів про теперішній стан альбанської справи, хоч можна предвидіти з гори, що між великодержавами прийде до вислідку договір в справі Альбанії, то однак остаточне сформульоване постанов сего договору не є можливе іза дальшого тривання воєнних кроків особливе біля Скутарі. Переговори в останнім тижні ведені і сформульоване предлог причинили ся вельми до обниження вапуження. Однак мимо згідливости великодержав не треба вичікувати, щоби ці засадничі договори прибрали конкретний вид аж доти, поки сотворене війною положення не буде менше поплутане.

3 воєнного видна.

Урядово оголошують в Білгороді: Супроти того, що нема вже потреби вести дальше воєнну акцію, начальну команду армії перенесено із Скопле до Нішу.

Царгородський звіт про війну каже: В околиці Буляру і на лінії Чатаджі нічо не змінило ся. Ворог острілював і вчера Адринопіль, але слабо. В околиці кріпости триває на всіх точках перестрілюване артилерією, особливою на східнім чолі.

Із Софії знова урядово доносять, що на цілій лінії здержано які небудь воєнні операції іза небувалих морозів і непогоди.

Положене в Адринополі.

„Berl. Loc. Anz.“ в противенстві до приватних донесень із турецького жерела доносить, що в Адринополі дає ся відчувати недостача середників поживи, хліба вистарчає ледво на 10 день, жовніри умирають із перемученя.

Виправа морем на Скутарі.

„Wien. Allg. Ztg.“ доносить з Білгорода, що сербське правительство в порозуміню з Грецією і Черногорією рішило ся вислати велику силу війська до Черногори для здобуття Скутарі. Сербський корпус всяде на кораблі в Солуні і причалить в 3 портах: Драчу, Сан Джованні ді Медуа і Антіварі. Корпус має числитися 30,000 людей, 10 тяжких обложних гармат, 24 полевих гармат, відділ інженерії і відповідну скількість амуніції. Перевіз війська із Солуня до сих трох портів відбуде ся на 5 перевозових грецьких кораблях, яким будуть товаришити два торпедові човна.

Дневник висловлює пересвідчене, що імовірно хоче Сербія через здобуття Скутарі поставити великодержави перед довершеною подією, щоби Скутарі, яке дістане ся в руки Черногорців, не відібрали від неї. Однак треба запримити, що ся виправа може потривати цілі два тижні, а в тім часі може прийти до заключення мира.

Положене в Туреччині.

Турецьке правительство видало просторі розпорядки, щоби забезпечити лад і унеможливити всякі проби заворушень або перевороту. Султанське іраде поновлює заборону, видану вже давніше, яка заборонює урядникам займатися політикою.

Справа Егейських островів.

Царгородські дневники пишуть, що Англія не може згодити ся на відступлене турецьких островів Греції, бо належать они до азійської Туреччини, якої цілість Англія запоручила.

До наших ВП. Передплатників і Приклонників! Просимо відновити передплату і приєднати нам нових передплатників в кругах своїх знайомих.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В суботу: руско-кат.: Памфія; римо-кат.: Альбіни. — В неділю: руско-кат.: Теодора; римо-кат.: Єлени.

— **Засідане Старшини Христ.-суспільного Союзу** відбуде ся в неділю дня 2-го марця о г. 5-ій по полудні в локалі Союзу (ул. Хмельовського 15), на котре всіх членів Старшини запрошує ся.

— **Насильства над католицизмом в Росії.** Вчора подали ми вістку про хулганський напад єпископа Нікандра на католицьку церкву в Петербурзі підчас Богослуженя. Нині наспіла така телеграма з Петербурга: „Надирокуратор Синода Саблер нараджував ся з міністром внутрішніх справ Маклаковом над передвчерашною подією в церкві Росиян-католиків. Рішено церкву замкнути, яко уніятську. Єпископ волинський Антоній домагає ся, щоби о Дайбнера потягнути до відвічальности за богохульство(!!). Митрополит Володимир похвалив(!!) онодішний вчинок єпископа Нікандра.“

Без сумніву, що Апостольська Столиця заопикує ся сею справою і не дасть на обиду католицької Церкви і католицького священника. Навіть Готтотти не відважили би ся на таке брутальне насильство, на яке дозволяє собі російська церква. „Новое Время“ печатає просторий розпит у єпископа Нікандра іза сего „визити“ в церкві Росиян-католиків. Точкою тяжести розпиту є зала єпископа, що в Росії є „езуїцка пропаганда“. Парох згаданної церкви о. Дайбнер, як пише чорвоотенна часопись, всвященний Ексц. Митрополитом Шеніциком у Львові і видає ся єпископови „відозрим“. Має ще стувати в Петербурзі церкву католиків, до якої ходить російська аристократія. „Новое Время“ записує в сій справі слідство.

— **Пощестні недуги в східній Галичині.** З Заліцк доносять, що в повітах заліцкьким, чортківським і городеньським ширить ся вже від осени п'ятнистий тиф. Найбільше лютує він в місцевинах, положених над Дністром: в Поліцях, Паушівці, Бураківці і сусідних. До більшого ширеня тифа причиняє ся се, що тамшні мешканці затаюють більшу часть випадків перед властями. Який процент з'їдає ся недуга, бачимо з сего, що в селі Кошалівцях померло дня 22. с. м. трое осіб, а в одній хаті занедужала ціла родина.

— **З кругів академічної молодіжи** пишуть нам: Поляки бойкотують жидів в Королівстві польським і тому багато жидів винесли ся звідтам. Галицькі жиди, що це може гірше нищать материяльно і морально наш бідний нарід боячесь, щоби подібна акція не розвинула ся в Галичині, почали верещати на некультурність Поляків в Королівстві і зогаджувати сю акцію в часописях і на зборах. З жидками разом ідуть соціялісти. Колиство, йдучи за інтересом до нашого „Академічного Дому“, читаю великий афіш, на яким виписано поклик до української молодіжи (!), щоби йшла на якісь жидівські збори протестувати проти бойкоту жидів. Читаю і очам не віро: Ми маємо йти боронити жидів! Католики жруть ся між собою і один під другим їм копає — а жиди розростають ся, багатіють і сьміють ся з закукурічених гоїв. Чому однак Управа „Академ. Дому“ дозволяє, щоби в „Академ. Домі“ оповіщувано хайдерові зазиви? — Ю. Ч.

— **Знесенє порогів на Дніпрі.** Давно вже задумувано в Росії получити Чорне Море з Балтійським, а тепер починає ся начерк здійснити ся. Приготовуючі праці що раз біль-

ше поступають. Дніпро поділено на поодинокі відділи: Орша-Київ, Київ-Катеринослав, Катеринослав-Александрівск-Дніпрові порогі і від Александрівска до моря. Найбільші трудности буде справляти управлінене відділа Александрівск-Катеринослав. Небаком мають предложити раді міністрів начерк знесеня порогів і вихиснованя їх до витворюваня електричної енергії. Кошти робіт обчислено на 34 мільони карб. Знесенє порогів буде мати величезне значінє, незалежне навіть від здійсненя начерка великого водного шляху, бо безпосередна водна сполука з морем дасть можливість плисти всім пароплавам на Дніпрі до Чорного моря і навіворот, а малим морським кораблям до київської пристані. Сей величезний начерк буде потребувати до здійсненя 6 літ праці. Пороги будуть нищені при помочи динаміту.

— **Розправа о шпигунство.** Оводі ставав перед станіславським судом народний учитель Іван Пестрак, москвофіл, і відповідав за шпигунство в хосен Росії. Пестрака мав намовити — як каже акт обжалованя — до шпигунства громадський писар Теодор Підгірний. Обжалованій мав родичів, які мешкали в Любичі, при російській границі, де він що року проводив вакації і зносив ся з російською граничною сторожію. Сам признав ся перед третіми особами, що підчас шкільних вакацій 1911. р. стрінув ся у Львові зі своїм стрієм, висшим російським офіцером довше з ним забавляв ся, а підчас шкільних вакацій в 1912. р. був в надграничній Белзці, де мав стрінути ся з якимсь російським генералом. Він стояв в зносинах також з охраною. На внесок оборонця відложено розправу в цілі переслуханя дальших свідків.

— **Катастрофа в копальні земного воску в Дзвинячі.** З Богородчан доносять: Дня 17. лютого вечером о 6. год. в наслідок вибуху газів завалив ся хідник в копальні воску Шлімава в Дзвинячі коло Солотвини. Трьох робітників Русинів, що працювали саме в хіднику, в котрім наступила катастрофа, зістало засипаних. Вибух газів був так сильний, що інші робітники, які працювали по других зв'язках, ледви втікли і з трудом добули ся до проводу вентиляційного. Однак ніхто більше не потерпів на здоровлю. Засипані робітники заробляли денно ледви по 1 К 60 с — се самі молоді газди з Монастирча. Імена їх: Дмитро Соломчук лишив 5 дітей, Петро Грицанюк 3 дітей та Семанок Дмитро. Причиною нещастя є недостатна обережності при копаню нових закопів.

— **„Прикарпатская Русь“** радісно витає в довжезній статі 300-літній „юбилей царствования дома Романових“. Який ювілей, такі люди тішуть ся ним. Однак дуже дивно відбиває радість наших „Прикарпатських“ і „Галичанинів“ від телеграми з Петербурга, в якій оповіщено численні арештованя між петербурзькими студентами і робітниками. Видно, що „державна Русь“ не дуже то захоплює ся царськими парадами.

— **Загальний страйк на Угорщині.** З Будапешта доносять, що у вторник дня 4. марця с. р. має вибухнути на Угорщині проти виборчої реформи загальний страйк. До страйку старають ся прилучити соціялісти і залізничну службу. Кружляють чутки, що перед мешканцями правительствених послів страйкарі мають уставити сторожу, щоби перешкодити тим послам піти до сойму в дні, в яким зачнуть ся наради над виборчою реформою до угорського сойму. Правительство поробило приготування, щоби не допустити до сего страйку. Зібрано вже много жандармерії.

— **Сніжні заметіли в Іспанії.** Майже всю Іспанію навістали сего року небували досі сніги. Головно в Каталонії шкоди є значні. Під ставцею застрягли в снігу два поїзди, а недалеко Утріяєс три інші поїзди на ратунок помічні поїзди не могли дістатися в місце, бо також застрягли в снігу. В Альмернії завалена буря зі снігом кілька домів.

— **Оподаткованє кінотеатрів.** На останнім засіданю виділу міської ради в Берліні ухвалено завести податок на кінотеатри в сей спосіб, що за кожду карту вступу від 30 фен. буде побирати ся 5 фен. податку, а від карт понад марку буде оплата дорожша. Обчислюють, що громадї м. Берліна привесе сей податок понад 1,200,000 марок. Свобідні від податку будуть лише вистави кінотеатру, уладжувані в наукових цілях. Також будуть значно оподатковані всі т. зв. „Variete“.

— **В Скутарі.** „Misye katolickie“ подають ось які інформації: Одному Альбанцеві удало ся в половині лютого перейти зі Скутарі через війська Черногорців і Сербів і привести з собою лист, в яким є описане теперішнє житє мешканців Скутарі. Вперед годить ся зазначити, що обложенці є вже від трох місяців відтяти від світла. Не мають они ні одної часописи, листа ні телеграм. Мимо облоги і тріскаючих бомб, відбувають ся однак правильно науки в духовній семінарії і в колегії св. Франца Ксаверого, призначеній для святських Альбанців. Завдяки второпному зарядови, є доволі середників поживи і стане їх ще на якийсь час для альбанських теологіів інших вихованців, мимо сего, що до недавна розділювано межі найбільшійших мешканців міста Скутарі що дня теплу страву, кусні хліба і дрібні запомоги грошеві. Тепер всі зменшають свої скромні порції, щоби могли поділити ся із ще більше голодними, бо вже не вистане на іншу поміч. На улицах зводять ся нераз бійки про кусень хліба. Загалом недостає в місті топлива і нафти. В іншим знова листі є сказано, що Сербі поубивали коло 30 тисяч зовсім невинних людей. Так пр. знищили племя Люма, яке складало ся з 27 сіл і 12 тисяч мешканців, наче би єго зовсім на світї не було. Мешканців поубивали, дома знищили динамітом, все майно забрали, а чого не могли забрати, спалили. Женціани, чи старші, чи молодші насилували дикі Сербі в очах їх батьків, братів і мужів, а відтак убивали; много з них спалили живцем; недужих витягали зі шпиталів і топили в ріці Вердар. З 4 тисяч мешканців Верісовіч остали при житю 3 або 4 особи.

— **Астрономічні явища в марці.** З планет, які можна добре бачити в марці рано і вечером, є Меркур. Можна єго оглядати що дня по заході сонця на західнім овиді. Венера яснє гарним світлом майже чотири години по заході сонця; блиск єї все прибирає на силі, бо до 19. марця ся планета приближає ся до землі. Марса все не можна бачити. Найбільшу зі всіх планет, Юпітера, можна оглядати рано на дві години перед сходом сонця по східній стороні. Сатурн, планета в виді перстень зі своїми 10 місяцями, знаходить ся в громадї Біка під Плевядами (Квочкою). В ночі з 13. на 14. ся планета буде находити ся дуже близько місяця. Відміна місяця є ось які: нів дня 7. на 8. марця о півночі; перша квадра дня 15. марця по полудні; повня дня 22. марця в полудне, а 29. марця по полудні остання квадра. Повної затьми місяця з 22. марця не можна буде у нас бачити, але в Америці, Австралії і східній Азії. В марці прибуває дня о 1 годину і 47 минут.

— **Новий рід гідроплану.** З Портгрозє доносять, що летун Гольц, ввіє ся оноді на новім гідроплані до висоти 1,700 метрів, а відтак гладко осів на плесі моря.

— **Велика катастрофа.** В місті Гійон в Іспанії, в провінції Астурія, положенім над морем на малім півострові, прийшло вчора до великої катастрофи, котра наступила в той спосіб, що в цілі розсаджєня якогось горба, підложено міну, в якій було 3,500 кілограмів чорного пороху. Вибухові гази перейшли через поклади глини а град каміння соав на людий стоячих побіч та на кораблі, що стояли в пристані. Урядово стверджено, що в наслідок вибуху тої міни згнуло 24 людей. Між убитими находить ся інженер, під котрого провідом відбували ся роботи, і підпримець. Число ранених є значне. Припускають, що ще під румовищем находить ся багато убитих людей.

Оповідки.

— **Іменованя.** Цісар іменував в окрузі Боснії і Герцоговини радника висшого суду Мих. Яворського предсідником сенату висшого суду для Боснії і Герцоговини, а предсідника окружного суду Олекс. Іжиковського і судового радника С. Тобіяша радниками висшого суду. Цісар затвердив порученє консулеви, др. Мих. Страшенському, провід консулята в Ст. Моір. Міністер судівництва іменував заступника прокуратора Ос. Бурачинського в Чернівцях, повітовим судією в Чернівцях. Міністер рільництва іменував управителів лісів і державних дїбр Мих. Сохацького і О. Шміда люстратора, а асистента лісництва Ів. Шапецького і тимчасових управителів лісів і держ. дїбр М. Шарка, З. Адамського, Т. Томашевського і М. Палаяса управителями лісів і держ. дїбр.

Посмертні оповістки

— Анна з Рибаків Рудниця, жена пароха в Коношках коло Рогатина, упокоїла ся по довгій і тяжкій недугі, заосмотрена св. Тайнами дня 25. с. м. В. І. п!

Олександр Барвінський.

Спомини з мого життя.

4. Відкрийте університету в Чернівцях. Моя поїздка на Буковину. Взаємини з Буковинською Русю. Буковинський Альманах „Руска Хата“.

Відтак зібрались Русини місцеві і приїзжі в „Руской Бесіді“, котрої предсідником був православний священник Василь Продан. Явив ся там між иншими І. Наумович, Никола Устиянович (тоді приходник в Сучаві), професори Браник, Іван Глібовицький, Кирилович, з православ. священників руских, крім обох Воробкевичів, Ізидор Мартинович, Евзібій Андрійчук (що опісля став москвофілом) і кілька инших, з молодіжжі тодішньої Дмитро Вінцовський, Григорій Кучанко, Ом. Попович і ин.

З розмов і промов, які там розведено на тім случайнім зборі, вивинив ся, що на Буковині народна свідомість була тоді ще вельми слаба, а крім кількох одилиць (до передових належали оба Воробкевичі) тамошня руска інтелігенція була в часті змічнена, в часті зрумуньчена а в часті знов запоморочена обединительною ідеєю. Я переконав ся, що підвалини до ширшої народної роботи ще вельми хиткі і що свідомих Русинів (між тими обох Воробкевичів) жде тяжка боротьба з неприязними живлами і що задача їх незвичайно трудна. Отже щоби додати духа Воробкевичам а при тім і на Буковині захищати ідею народної і письменської єдності всієї України-Руси, порушив я ще підчас побиту у Воробкевича в Чернівцях гадку видання альманаха, в котрім вваля би участь письменники не тільки буковинські, але й в Галичині й Україні.

Справа була вельми трудна і стрічала великі перепони. Бажав я, щоби Ізидор Воробкевич, яко відомий уже на Буковині між своїми земляками письменник, дав фірму альманахові і тим способом притягнув їх до участі. Але хоч як він рад був сій справі, однак задля неприязних тоді для Русинів відносин на Буковині побоював ся переслідування консисторії, ворожо настроєної до всего, що руске. А до того зносили з галицкими Русинами-народовцями пятювано там зараз нахилом до унії і тим оправдувано всякі змагання національні рускі. Але хоч як Воробкевич бояв ся сих клопотів і неприємностей, таки дав ся мені вговорити і згодив ся дати свою фірму на альманах, котрий ми назвали „Руска Хата, Буковинський альманах“, хоч в нім були не тільки твори буковинських письменників.

Воробкевичови повело ся приєднати Федьковича, що тоді переїс ся із Стородня-Путилова до Черновець (де тоді саме умер его батько) і крім дрібних поезій дав він трагедію в 5 ділах Довбуш*, наново перероблену з першого видання печатаного в Правді 1869. р. Данило Млака надіслав історичну поему Нечай, готуя я з братами Володимиром і Осипом троха виправили, брат его Н. Шрам також дав свої історичні думи і дрібні ліричні поезії. Окрім того повело ся Воробкевичови роздобути етнографічний начерк „Храм“ у І. Мартиновича і гумореску проф. Амерозія Шанковського „Споминка про недавну бувальщину“, однак обидва останні застерегли собі, щоби не змінювати ім язика (доволі змосковщеного) і етимол. правописи. Корвило Устияно-

*) „Довбуш“ вийшов окремою перепечаткою з альманаха в 1876. р.

вич, що проживав тоді у свого вітця в Сучаві, достарчив Воробкевичови кілька дрібних поезій, а мені прислав Куліш вертепну картинку „Х у т о р я н к а“ і одну глару з „Історії Возсоединенія“: „Галицка Русь в починах козацько шляхоцької усобиці“, котру я переложив укр. мовою, а Гавна Барвінок надіслала два народні оповідання: „Чорт у крепатві“ і „Трудящий долі шукає, а доля шукає трудящого“.

Таким способом Буков. Альманах хоч був рябим образом, а всеж таки наглядним доказом участі в нім письменників з усеї України-Руси.

Але хоч видане се було задумане ще в 1875 р., однак задля переписки і пересправ в ріжними письменниками справа загалась, а до того ще причинила ся чимало тяжка тоді ведуга моєї подруги, так що „Руська Хата“ могла появити ся на світ аж весною 1877 року. Перепоною важною були також фінансові клопоти, в котрих в часті поміг нам Куліш, бо позволив узяти гроші зложені у мене в заснованім ним прискриночку на літературні потреби (Спомини ч. I, стор. 251) та ще й від себе додав, так що разом було 111 зр. Решту покредитувала печатня Товариства ім. Шевченка у Львові, де альманах печатав ся. Однак наша суспільність не дуже квапила ся его купувати і на остатку по чотирох роках я і Воробкевич яко видавці були при неволені залатити решту коштів печатаня. Се так розсердило Воробкевича, що він з того часу зарік ся що небудь печатного видавати. Др. Франко приписав видане сего альманаха мому пок. братови Володимирови, однак він був лише посередником між мною а директором печатні Беднарским, а я займав ся сам впорядкованям творів вібраних мною і Воробкевичом в порозуміню з ним.

Але хоч такі клопоти треба було переходити в піддержці взаємин з Буковинською Русю, я й дальше оставав в дружній переписці з Воробкевичами, та й сам кілька разів навідував ся до Черновець, коли тимчасом львівські народовці аж на літературні ювілеї Федьковича а відтак Данила Млаки вислали своїх відпорушників.

(Дальше буде).

Телеграми

з дня 28. лютия.

Відень. (ТКБ). „Wiener Zeitung“ оголошує межнародну умову з дня 23. вересня 1910. р. в справі однакових правил поступованя при зударях кораблів що до несеня поміччя і ратованя потопляючих.

Лондон. (ТКБ). Державний секретар Грей і амбасадори зібрали ся знова вчера по полудни в уряді заграничних справ на нараду.

Берлін. (Нім. кабельове тов.). З Пекіна доносять, що Росія вислала з Харбіна до сусідних китайських околиць 600 жовірів і батарею артилерії. З російської сторони заявляють, що се зроблено в цілі прогнаня розбішакских ватаг.

Чічкар. (Пет. Аг.). Губернатор переслав російським властям призначений для китайського населеня обіжник з відозвою, в якій перечить чуткам про громаджене китайських війск до війни з Росією і про російські приготування, а війскові зарядженя Китаю уважає конечностію побороуваня Хунхузів.

Софія. (ТКБ). Завтра збирає ся собраніє на дальшу сесію.

Відень. „Neues Wiener Abendblatt“ доносить, що дотеперішного австро-угорського консуля в Прізрені, Прохаску, іменовано консулем в Ріо де Жанейро.

Париж. (ТКБ). Вчера рада рада міністрів дальше над війсковою реформою. На однім з найблизших засідань ради міністрів западе остаточна ухвала.

Париж. (ТКБ). На вчерашнім засіданю палати вніс міністер скарбу Кльоц предлогу, в якій жадає 500 мільонів франків на прискорене оборони краю. Ся сума є потрібна виключно на ріжні доповненя і на війскові будівлі в часі 5 літ.

Особа бездітна, середних літ, згідна, розуміюча ся добре на всім, заняла би ся ширю зарядом дому, у священника. Зголошеня: п. Петровска, Львів, ул. Петра Скарги 2, в подвірю. 502(2)

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. Телефон ч. 788.

засноване при Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“ в р. 1895 на підставі закона о стоваришенях з р. 1873.

Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти уділу.

Цілю Товариства є уділюване кредиту своїм членам ріжнимкам обезпеченим в „Дністрі“ від більше літ.

Відсотки від вкладок 4%, без потручення рентового податку.

Вкладки приймає і виплачує Каса Товариства в урядових годинах, від 8. до 2. в полудне.

Конто в Почтовій Шкадиці 35.527 Жирове Конто в австро-угор банку.

Шкадиці вкладки К 3.683.428— Власний масток К 474.302— Уділові позички К 4.494.957—

Канцелярії Товариства отворені перед полуднем

!!! Свій до свого !!! Перший Український Висилковий Дім Музичних Струментів ОРКАН у Львові, ул. Тиха ч. 1. поручає по найдешевших цінах: скрипки басы, цитри, флети, кларнети, труби, бубни і т. д. та закладає цілі сокілські, січові, читальняні й шкільні струнні або дуті оркестри на всякий склад. Цінник даром.

Оповіщене.

Надзираюча Рада „Народної Гостинниці“, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, скликує на підставі § 39. статута XIV. Загальні Збори стоваришеня, що відбудуть ся дня 17. н. ст. марца 1913 о год. 5. по полудни в власнім домі з отрим предметом нарад:

- 1. Відчитане протоколу з послідних загальних зборів стоваришеня. 2. Звіт з діяльності за пятацятий рік адміністраційний (1912) з маєтковим білянсом. 3. Звіт Контрольної комісії. 4. Відчитане справозданя Союзу Ревізійного. 5. Предложеноє Надзираючої Ради в справі поділу чистого зиску. 6. Вибір двох членів Надзираючої Ради. 7. Вибір трох членів Контрольної Комісії.

8. Внесеня і інтерпеляції членів. Право участі в загальних зборах мають члени і стоваришеня, котрі що найменше один уділ з цілости уплатили (§ 7. статута). За легітимацию служить уділова книжочка. На Загальних Зборах беруть участь члени лично; правні особи заступають їх законні представителі (§ 42. статута).

Маєтковий білянс за 1912 рік є виложений в льокалі стоваришеня, де члени можуть его переглядати.

За Надзираючу Раду „Народної Гостинниці“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові:

Василь Нагірний, Др. Ярослав Олеськикий, председатель. 503(3) член Ради.

КІНО „КОПЕРНИК“ Sans-Rival ул. Коперника ч. 9 у Львові. Представленя відбувають ся щоденно від год. 4 до 11. В неділі і свята від 3 до 11. Добріна програма. 489

Рух залізничних поїздів

обовязуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середно-европейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені г р у б и м друком. Години нічні від 600 вечером до 556 рано означені підчеркненем чисел минутних.

Table with columns for train routes (e.g., Львів-Льбоба, Львів-Личаків), departure times, and arrival times. Includes sub-sections for 'Зі Львова' and 'Львокальні поїзди'.

З друкарні В. А. Шайковського у Львові.